

Cílem této práce bylo ukázat, že v dějinách etiky dochází k proměnám pojetí lidské svobody. Z myšlenek třech významných filosofů vyplývají podobná stanoviska na rozumovou schopnost člověka, která přináší do našeho života další motivy pro jednání. Umožňuje reflexi, zhodnocení vlastního jednání a smýšlení podle představ dobrého a zlého, podle nejen subjektivních, ale i objektivních měřítek zdatu lidského života.

Svoboda v podobě lidské vůle a rozum k sobě přistupují různě. Aristoteles dochází k požadavku na člověka, který vůli říká, že má být altruistická, projevovat se v mravném jednání, které je prospěšné pro společnost. Ostatně Aristotelovou základní charakteristikou člověka je, že je určen pro život s ostatními lidmi, takže má uskutečňovat dobro v jejich zájmu, které je také jeho zájmem. Jde o rozumový motiv, kdy jedinec posuzuje své jednání, každý konkrétní čin proto, aby výsledek byl optimální pro něho i pro ostatní